αφορά την οργάνωση των εργασιών του και υπάγονται σε διαδικασίες ελέγχου που καθορίζει ο κανονισμός του, δεν είναι δεκτικές προσφυγής ακυρώσεως.

Λαμβανομένων υπόψη αυτών των κριτηρίων, διαπιστώνεται ότι η κανονιστική ρύθμιση για την προσωρινή αποζημίωση που καταβάλλεται μετά τη λήξη της θητείας υπέρ των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθώς και οι ατομικές εκτελεστικές πράξεις αυτής, παράγουν έννομα αποτελέσματα τα οποία βαίνουν πέραν της εσωτερικής οργανώσεως των εργασιών του θεσμικού οργάνου, κατά το μέτρο που επηρεάζουν την περιουσιακή κατάσταση του βουλευτή κατά τη λήξη της θητείας του.

Είναι, επομένως, παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως που ασκεί ο ενδιαφερόμενος βουλευτής κατά τοιαύτης εκτελεστικής πράξεως.

2. Ο όρος «λήξη της θητείας», που περιλαμβάνεται στην κανονιστική ρύθμιση για την καθιέρωση προσωρινής αποζημιώσεως υπέρ των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που καταβάλλεται μετά τη λήξη της θητείας τους, λαμβανομένης υπόψη της διατυπώσεως της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως σε διάφορες γλώσσες, του όλου πλαισίου της και του σκοπού της έχει ουδέτερη έννοια και αφορά όλες τις περιπτώσεις λήξεως της θητείας.

Δεδομένου ότι πρόκειται για πράξη συνεπαγόμενη οικονομικές επιπτώσεις, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί, ως συντάκτης της πράξεως και με μεταγενέστερη ερμηνεία που θεωρεί αυθεντική, να περιορίζει το περιεχόμενο της εν λόγω πράξεως επί ζημία πιθανών δικαιούχων, με κίνδυνο να παραβιάσει την αρχή της ασφαλείας του δικαίου.

ΕΚΘΕΣΗ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ
στην υπόθεση C-314/91 *

I — Πραγματικά περιστατικά και κανονιστικό πλαίσιο

1. Κατά το άρθρο 1 της κανονιστικής ρυθμίσεως περί προσωρινής αποζημιώσεως που καταβάλλεται μετά τη λήξη της θητείας των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, θεσπισθείσας από το Προεδρείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 18 Μαΐου 1988 (στο εξής: κανονιστική ρύθμιση),

«οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κατόπιν αιτήσεώς τους, δικαιούνται από την ημερομηνία λήξεως της θητείας τους έως και την τελευταία ημέρα του τρίτου μήνα — ή, σε περίπτωση που η διάρκεια της θητείας είναι ίση ή ανώτερη των πέντε ετών, του έκτου μήνα — που ακολουθεί την ημερομηνία αυτή, βασική προσωρινή αποζημίωση ίση με το ακαθάριστο μηνιαίο ποσό που ελάμβανε ο πρώην βουλευτής σε εθνικό επίπεδο κατά τον χρόνο λήξεως της θητείας του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο».

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Δυνάμει του άρθρου 2 της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως,

«ο εκλεγείς με καθολική ψηφοφορία πρώην βουλευτής, του οποίου η θητεία διήρκεσε άνω των πέντε ετών, εξακολουθεί να λαμβάνει την προσωρινή αποζημίωση, από την πρώτη ημέρα του έβδομου μήνα που ακολουθεί τη λήξη της θητείας και για ανώτατη χρονική περίοδο δύο ετών. Η διάρκεια της χρονικής περιόδου για την οποία ο βουλευτής δικαιούται να εισπράττει αυτή την αποζημίωση είναι ένας μήνας για κάθε έτος θητείας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που υπερβαίνει τα πέντε έτη.

Το δικαίωμα αυτής της προσωρινής αποζημιώσεως απόλλυται σε περίπτωση που ο πρώην βουλευτής αναλάβει έμμισθη θέση σε θεσμικό όργανο της Κοινότητας, σε περίπτωση εκλογής του στο εθνικό κοινοβούλιο ή σε περίπτωση θανάτου».

2. Με πράξη της 12ης Δεκεμβρίου 1992, το Προεδρείο του Κοινοβουλίου, λαμβάνοντας θέση επί του αν η εν λόγω αποζημίωση μετά τη λήξη της θητείας πρέπει να θεωρείται ως αποζημίωση μετά τη λήξη της κοινοβουλευτικής περιόδου ή αν μπορεί να καταβάλλεται και κατά τη διάρκεια της κοινοβουλευτικής περιόδου, δέχθηκε την πρόταση του Προέδρου του Κοινοβουλίου να θεωρείται η εν λόγω αποζημίωση ως αποζημίωση μετά τη λήξη της κοινοβουλευτικής περιόδου.

3. Η Beate Weber, βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου από το 1979, πληροφόρησε, στις 21 Νοεμβρίου 1990 τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ότι είχε εκλεγεί «Oberbürgermeister» (δήμαρχος) του Δήμου της Χαϊδελβέργης και ότι, λόγω της αναλήψεως των καθηκόντων της, στις 17 Δεκεμβρίου 1990, δεν μπορούσε να παραμείνει βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και όφειλε να διακόψει τη θητεία της.

4. Στις 12 Δεκεμβρίου 1990, ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου πληροφόρησε τη Weber ότι το Κοινοβούλιο, κατά τη συνεδρίασή του της 13ης Δεκεμβρίου 1990, θα ελάμβανε γνώση του διορισμού της ως δημάρχου, με ισχύ από τις 14 Δεκεμβρίου 1990.

5. Με επιστολή της 9ης Μαρτίου 1991, η Weber υπέβαλε στο Σώμα των Κοσμητόρων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αίτηση για τη χορήγηση προσωρινής αποζημιώσεως, βάσει της κανονιστικής ρυθμίσεως, για την περίοδο των ένδεκα ετών κατά την οποία είχε διατελέσει μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Σ' αυτή την αίτηση ανέφερε ότι, δεδομένου ότι δεν ανέλαβε έμμισθη θέση σε θεσμικό όργανο της Κοινότητας, ούτε εξελέγη στο εθνικό της κοινοβούλιο, εδικαιούτο αποζημιώσεως τόσο βάσει του άρθρου 1 όσο και βάσει του άρθρου 2 της κανονιστικής ρυθμίσεως.

6. Με έγγραφο της 2ας Οκτωβρίου 1991, που περιήλθε στους δικηγόρους της Weber στις 7 Οκτωβρίου 1991, ο πρόεδρος του Σώματος των Κοσμητόρων πληροφόρησε τη Weber ότι το Σώμα, βασιζόμενο σε απόφαση του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 12ης Δεκεμβρίου 1990, που προαναφέρθηκε, διαπίστωσε ότι η αίτηση της Weber δεν συγκέντρωνε τις προβλεπόμενες προϋποθέσεις και έπρεπε να απορριφθεί.

7. Στις 21 Νοεμβρίου 1991, το Σώμα των Κοσμητόρων, επιληφθέν αιτήσεως της Weber περί αναθεωρήσεως της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 1991, την επικύρωσε.

II — Έγγραφη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

1. Η προσφυγή της Weber πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Δεκεμβρίου 1991.

2. Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Το Δικαστήριο κάλεσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να απαντήσει σε σειρά ερωτημάτων· το Κοινοβούλιο ανταποκρίθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

3. Η *Weber*, προσφεύγουσα, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση του καθού της 2ας Οκτωβρίου 1991, η οποία παρελήφθη από τους αντιπροσώπους της προσφεύγουσας στις 7 Οκτωβρίου 1991·

— να υποχρεώσει το καθού να καταβάλει στην προσφεύγουσα προσωρινή αποζημίωση για την ενδεκαετή περίοδο κατά την οποία η προσφεύγουσα ήταν μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, βάσει της «κανονιστικής ρυθμίσεως για την καθιέρωση προσωρινής αποζημιώσεως που καταβάλλεται μετά τη λήξη της θητείας των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου» της 27ης Ιουνίου 1988 (18ης Μαΐου 1988), καθώς και, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, τόκους προς 4 % ετησίως από τις 24 Απριλίου 1991·

— να καταδικαστεί το καθού στα δικαστικά έξοδα.

4. Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο*, καθού, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — *Επί του παραδεκτού*

1. Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο*, αναφερόμενο στη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., ιδίως, την απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Κόμμα Οικολόγων «Les Verts» κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339· διατάξεις της 4ης Ιουνίου 1986, 78/85, Ομάδα των Κομμάτων της Ευρωπαϊκής Δεξιάς κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1753, και της 22ας Μαΐου 1990, C-68/90, Blot και Front national κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2101), ισχυρίζεται ότι η προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη, καθόσον η βαλλομένη πράξη αφορά την εσωτερική οργάνωση των κοινοβουλευτικών εργασιών και δεν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων.

Το Κοινοβούλιο αναφέρει, συναφώς, ότι νομική βάση της βαλλομένης αποφάσεως είναι η κανονιστική ρύθμιση του 1988, την οποία θέσπισε το Προεδρείο του Κοινοβουλίου, αρμόδιο όργανο, βάσει του άρθρου 22, παράγραφος 2, του κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, για να θεσπίζει τέτοιες διατάξεις. Η απόφαση ελήφθη από τους Κοσμήτορες, που, δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, είναι αρμόδιοι να αποφασίζουν επί διοικητικών και οικονομικών θεμάτων που αφορούν άμεσα τους βουλευτές, σύμφωνα με τις εκδιδόμενες από το Προεδρείο του Κοινοβουλίου οδηγίες. Όπως προκύπτει από την εξέταση των νομικών βάσεων της αποφάσεως, καθώς και από την κατανομή των αρμοδιοτήτων που καθιερώνει ο κανονισμός, η προσβαλλομένη πράξη αφορά την εσωτερική έννομη σχέση μεταξύ βουλευτών

και Κοινοβουλίου και δεν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι προσώπων ξένων προς το θεσμικό όργανο. Αυτή η ανάλυση δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι το δικαίωμα επί της προσωρινής αποζημιώσεως γεννάται μόνο κατά τη στιγμή της αποχωρήσεως του βουλευτή.

Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής ούτε με τον ισχυρισμό ότι η εν λόγω πράξη την βλάπτει, δεδομένου ότι το Δικαστήριο, στις προαναφερθείσες αποφάσεις, δεν έλαβε υπόψη τον βλαπτικό χαρακτήρα του βαλλομένου μέτρου.

Το δεύτερο αίτημα της προσφυγής για καταβολή ποσού δεν μπορεί να τελεσφορήσει στο πλαίσιο προσφυγής βάσει του άρθρου 173 και, επομένως, είναι και αυτό απαράδεκτο.

2. Η *Weber* υποστηρίζει ότι η κανονιστική ρύθμιση, παρόλον ότι θεσπίσθηκε από το ίδιο το Κοινοβούλιο, παράγει συγκεκριμένα αποτελέσματα μόνο για τους πρώην βουλευτές, επομένως, για τρίτους προς το Κοινοβούλιο.

Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα της προσφυγής, αναφέρει ότι πρόκειται για αγωγή με την οποία ζητείται η εκτέλεση παροχής, η οποία ασκήθηκε προς τον σκοπό εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας, όχι όμως επί του ποσού της αιτουμένης αποζημιώσεως.

Β — *Επί της ουσίας*

1. Η *Weber* υποστηρίζει ότι η έκφραση «από την ημερομηνία λήξεως της θητείας τους», που περιέχεται στην κανονιστική ρύθμιση, αφορά και τη λήξη της θητείας που επέρχεται κατά τη διάρκεια της κοινοβουλευτικής περιόδου. Επικαλείται, συναφώς, το γράμμα της κανονιστικής ρυθμίσεως, την εσωτερική λογική του κειμένου και τον σκοπό της.

Ο όρος «λήξη της θητείας» είναι ουδέτερος και περιλαμβάνει όλες τις περιπτώσεις που μπορεί να φαντασθεί κανείς. Ακόμα και αν η επιλογή της διατυπώσεως δεν είναι καθοριστική για την ερμηνεία ενός κειμένου, δεν είναι δυνατό, με αντίθετη προς το γράμμα ερμηνεία, να περιορίζεται το πεδίο εφαρμογής νομικού καθεστώτος.

Η υποστηριζόμενη από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ερμηνεία είναι αντίθετη προς την εσωτερική λογική των άρθρων 1 και 2 της κανονιστικής ρυθμίσεως. Το άρθρο 1 λαμβάνει ως αφετηρία το ενδεχόμενο να διακοπεί η θητεία του βουλευτή πριν από τη λήξη της πενταετίας και να πρέπει, εντούτοις, να καταβληθεί προσωρινή αποζημίωση. Τόσο το άρθρο 1 όσο και το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, προβλέπουν πρόσθετη αποζημίωση για κάθε έτος θητείας πέραν της πενταετίας, πράγμα που αποδεικνύει ότι οι συντάκτες της κανονιστικής ρυθμίσεως δέχθηκαν το ενδεχόμενο διακεκομμένων περιόδων θητείας. Η προσφεύγουσα πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 και, ακόμα και αν ακολουθηθεί η επιχειρηματολογία του Κοινοβουλίου όσον αφορά την πρώτη θητεία των βουλευτών, μπορεί να επικαλεσθεί τις διατάξεις του άρθρου 2, το οποίο προβλέπει ότι, για τους βουλευτές των οποίων η θητεία υπερβαίνει την πενταετία, η προσωρινή αποζημίωση καθορίζεται σε συνάρτηση με τον αριθμό των ετών της θητείας. Την προσφεύγουσα δεν αφορούν οι περιπτώσεις απωλείας του δικαιώματος επί της προσωρινής αποζημιώσεως, που προβλέπει η τρίτη φράση του άρθρου 2. Το εν λόγω κείμενο αφορά σχεδόν αποκλειστικά συμβάντα επερχόμενα πριν από την κανονική λήξη της κοινοβουλευτικής περιόδου, χωρίς να αναφέρει την περίπτωση εκουσίας διακοπής της δραστηριότητας. Το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να δημιουργεί νέες περιπτώσεις εκπτώσεως από το δικαίωμα ερμηνεύοντας συσταλτικά το άρθρο 1 της κανονιστικής ρυθμίσεως.

Η ερμηνεία του Κοινοβουλίου καταλήγει στο παράδοξο αποτέλεσμα ένας βουλευτής, ο οποίος διανύει πολλές διαδοχικές θητείες, να αποκτά δικαίωμα για αποζημίωση στο τέλος κάθε κοινοβουλευτικής περιόδου και να στερείται αυτό το δικαίωμα μετά τον πρώτο μήνα της επομένης κοινοβουλευτικής περιόδου.

Η διδόμενη από την προσφεύγουσα ερμηνεία είναι σύμφωνη και προς τον επιδιωκόμενο με την κανονιστική ρύθμιση σκοπό. Πράγματι, η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση αποσκοπεί στο να επιτρέψει τη μετάβαση από τα βουλευτικά καθήκοντα σε νέα επαγγελματική σταδιοδρομία και την κάλυψη των εξόδων επανεντάξεως, ειδικότερα των μη επιστρεφομένων εξόδων προεκλογικής εκστρατείας. Η χορηγούμενη αποζημίωση υπολογίζεται, άλλωστε, κατ' αποκοπήν και το Κοινοβούλιο δεν νομιμοποιείται για τον έλεγχο του υποστατού των εν λόγω εξόδων. Η ανάγκη διευκολύνσεως της μεταβάσεως από την άσκηση πολιτικής θητείας σε άλλη επαγγελματική δραστηριότητα υφίσταται τόσο στην περίπτωση λήξεως της θητείας κατά το πέρας της κοινοβουλευτικής περιόδου, όσο και στην περίπτωση λήξεως κατά τη διάρκεια της τελευταίας. Η προσφεύγουσα επικαλείται, συναφώς, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την προεκλογική εκστρατεία των δημοτικών εκλογών της Χαϊδελβέργης. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι, σε περίπτωση εκουσίας αποχωρήσεως προς ανάληψη άλλης πολιτικής ή επαγγελματικής δραστηριότητας, ο πρώην βουλευτής δεν έχει ανάγκη της προσωρινής αποζημιώσεως.

2. Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο* υποστηρίζει ότι, όπως προκύπτει τόσο από το γράμμα της κανονιστικής ρυθμίσεως, όσο και από τη λογική της και τον σκοπό της, η προσωρινή αποζημίωση μπορεί να χορηγείται μόνο στους βουλευτές οι οποίοι εγκαταλείπουν τα καθήκοντά τους στη λήξη της κοινοβουλευτικής περιόδου.

Ο όρος «λήξη της θητείας» αφορά αποκλειστικά τη λήξη της διάρκειας της θητείας και όχι την εκούσια διακοπή της κατά τη διάρκεια της κοινοβουλευτικής περιόδου· η υιοθετηθείσα από το Προεδρείο του Κοινοβουλίου θέση, στις 12 Δεκεμβρίου 1990, δεν συνιστά τροποποίηση της κανονιστικής ρυθμίσεως, αλλά αυθεντική ερμηνεία από τον ίδιο τον συντάκτη της κανονιστικής ρυθμίσεως.

Την ερμηνεία αυτή ενισχύει εσωτερική λογική της κανονιστικής ρυθμίσεως, καθώς και κοινοβουλευτική πρακτική. Η απαρίθμηση των περιπτώσεων λήξεως της θητείας που αναφέρονται στο άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, δεν είναι εξαντλητική. Οι περιπτώσεις «διακεκομμένης διάρκειας θητείας» που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2 της κανονιστικής ρυθμίσεως αφορούν μόνο τους βουλευτές που γίνονται μέλη του Κοινοβουλίου κατά τη διάρκεια της κοινοβουλευτικής περιόδου, μετά την αποχώρηση του προκατόχου τους και παραμένουν βουλευτές μέχρι τη λήξη της εν λόγω κοινοβουλευτικής περιόδου. Εξάλλου, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πάντοτε ερμήνευσε και εφάρμοσε την κανονιστική ρύθμιση κατ' αυτή την έννοια. Δεν μπορεί να γίνεται λόγος για «γένεση» και «απώλεια» του δικαιώματος σε αποζημίωση, εφόσον αυτό το δικαίωμα υφίσταται μόνο κατά την αποχώρηση κατά τη λήξη της κοινοβουλευτικής περιόδου και όχι στην περίπτωση που ο βουλευτής αρχίζει δεύτερη κοινοβουλευτική θητεία.

Η κανονιστική ρύθμιση αποσκοπεί στο να διευκολύνει τη μετάβαση ενός πρώην βουλευτή από την άσκηση της πολιτικής του εντολής σε μια επαγγελματική δραστηριότητα. Σε περίπτωση εκούσιας αποχωρήσεως, ο βουλευτής, που ο ίδιος θα προτιμούσε άλλα καθήκοντα, δεν έχει ανάγκη οικονομικής υποστηρίξεως, δεδομένου ότι η νέα δραστηριότητα για την οποία προορίζεται

του παρέχει επαρκή μέσα συντηρήσεως. Ο κατ' αποκοπήν υπολογισμός της αποζημιώσεως εξηγείται από τεχνικούς λόγους που ισχύουν, άλλωστε, και για άλλα έξοδα που αναλαμβάνει το Κοινοβούλιο. Οποιαδήποτε διαφορετική ερμηνεία είναι, εξάλλου, αντίθετη προς την αρχή της χρηστής διοικήσεως και της εύλογης διαθέσεως του δημοσίου χρήματος.

IV — Απαντήσεις στα τεθέντα από το Δικαστήριο ερωτήματα

Το *Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο,* ερωτηθέν αν υπάρχουν προπαρασκευαστικά εσωτερικά έγγραφα της κανονιστικής ρυθμίσεως περί της προσωρινής αποζημιώσεως που καταβάλλεται μετά τη λήξη της θητείας, που να στηρίζουν την υιοθετηθείσα «συσταλτική» ερμηνεία, αναφέρει ότι η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση, θεσπισθείσα από το Προεδρείο του Κοινοβουλίου στις 18 Μαΐου 1988, βασίζεται σε προτάσεις του Σώματος των Κοσμητόρων· όπως προκύπτει από τα προπαρασκευαστικά κείμενα του Σώματος, η εν λόγω αποζημίωση προοριζόταν για τους βουλευτές που αποχωρούν από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά τη λήξη της βουλευτικής περιόδου του 1989. Το ζήτημα της εφαρμογής της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως στους βουλευτές που παραιτούνται από τα καθήκοντά τους κατά τη διάρκεια κοινοβουλευτικής περιόδου τέθηκε, για πρώτη φορά, το 1990. Αντίθετα προς το Σώμα των Κοσμητόρων, το Προεδρείο του Κοινοβουλίου προτίμησε τη στενή ερμηνεία αυτής της κανονιστικής ρυθμίσεως και έκρινε ότι η «λήξη της θητείας» σήμαινε μόνο τη «λήξη της θητείας κατά τη λήξη της κοινοβουλευτικής περιόδου».

Το Κοινοβούλιο, κληθέν να απαντήσει στο ερώτημα αν, κατά την προπαρασκευή της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως, ελήφθησαν υπόψη προηγούμενα αντληθέντα από υφιστάμενες κανονιστικές ρυθμίσεις εντός των κρατών μελών ή από κανονιστικές ρυθμίσεις αφορώσες άλλα θεσμικά όργανα της Κοινότητας, απάντησε καταφατικά. Παραπέμπει, συναφώς, ιδίως στο χρηματοοικονομικό καθεστώς που ισχύει για τα μέλη της Επιτροπής και του Δικαστηρίου. Πραγματοποιήθηκαν επίσης συγκριτικές. μελέτες για τα καθεστώτα των εθνικών κοινοβουλίων, έστω και αν οι αρμόδιες υπηρεσίες του Κοινοβουλίου δεν έχουν πλέον στην κατοχή τους αυτά τα έγγραφα.

Τέλος, το Κοινοβούλιο πληροφορεί το Δικαστήριο ότι το Προεδρείο του Κοινοβουλίου τροποποίησε την επίμαχη κανονιστική ρύθμιση από την 1η Ιουλίου 1992, ούτως ώστε να δικαιούται αποζημιώσεως κάθε βουλευτής που θέτει τέρμα στις κοινοβουλευτικές του δραστηριότητες μετά από θητεία τουλάχιστον τριών ετών· τα προερχόμενα από δημόσιο λειτούργημα ή κοινοτικά καθήκοντα εισοδήματα πρέπει να αφαιρούνται από την εν λόγω αποζημίωση· σε περίπτωση θανάτου του πρώην βουλευτή, ο επιζών σύζυγος ή τα συντηρούμενα τέκνα δικαιούνται επίσης να εισπράξουν ορισμένο ποσοστό της αποζημιώσεως.

F. A. Schockweiler

εισηγητής δικαστής